

Blik fuldt af Afsky — Søsteren Signes lyse, kolde Øjne under de sammenvoksede Bryn.

Men nu hørtes Faderens tunge Skridt i den tilstødende Stue. Med tillukket, af Sorg og Græmmelse formørket Mine traadte han ind uden at se sig omkring, satte sig tavs ved Bordet og foldede under heftig indre Bevægelse sine Hænder, mens alle, undtagen Peter Andreas, bøjede Hovedet.

Men i Stedet for at bede Bordbønnen gav han sig til at tale. Han sagde, at han havde noget paa Hjærtet, — en saare alvorlig Sag, som han vilde tale lidt til sine kære Børn om, inden de i Dag skred til deres Maaltid. Med sine store, knoklede Hænder fast og ubevægeligt foldede, Øjnene lukkede bag de mørke Brilleglas, fortalte han dem derpaa om den Sorg, der havde ramt deres Fa'er og Mo'er, ... »den største, den tungeste Sorg, der kan ramme Forældre, den: at vide deres Barn i Syndens Vold, paa Vanærens lyssky Veje.« Og han tilføjede: »Hvad der er sket, skal ikke her forties eller besmykkes. Som det er Gud Herrens Vilje med alt, hvad der avles og fødes i Mørket, at det en Gang skal blive aabenbaret, er ogsaa denne Gærning kommen for Lyset for at faa sin retfærdige Dom. Peter Andreas har ikke villet agte Guds Bud. Han har forhærdet sit Hjærte overfor sin Faders og Moders Formaninger. Og Straffen er ikke udebleven. Ja, min Søn, du skal ikke skaanes for at vide og forstaa din